

Калина. (Като ги изгледва.) На мене нема ли да честитите? Такъв ми бил касметя. Какво?

Всички. (Засрамено.) Е, честито, Калино, моме!

Калина. Изпросено, ама нищо. Тжй, тжй че каквото ми се е руно допрало; че каквото ми мечка допада!

Малина. Ама Калино, ти май

Калина. (Смеяйки се) Какво май От касметя си никой не може отбега.

Койка. Хайде, че ще вадя пржстен. Наприказвахте ли се?

Малина. Оставете, мари. То вечер пржстен не казва.

Вжрба. Мама каза, че пржстените трябва да преспят в менчегото под звездите, че тогази

Калина. (Насмела се) Ако е за мене — не си разваляйте песента. Спали пржстените под звездите или не преспали — все до касметя е.

Малина. (Грабва менчето от ржцете на Койка, излива водата и взема пржстените.) Утре, утре! Там на чучура. Като преспят под звездите — ще видим.

Койка. Че верно ще да е. На Неда, долнокрайченката, лани се падна гурбетчия — и за такъв се задоми.

Вжрба. То и залжк казва. Гроздана, уйчова ми, каза, че първия кжшей срещу Гейрговден, като се извади несджвкан из уста и се остави под вжзглавката — обажда. Когото сжнуваш — той ще бжде.

Малина. Чакайте тогаз: дойде ми на ума друго наричане. Я се хванете всички на хоро!

Всички стават и се залавят на хоро.

Малина. Ела Койке, да ти вжржа очите!

Койка. А — ха! знам го знам, знам.

Всички. Знам, знам! И то казва; и то казва.

Койка застава с вжрзани очи сред хорото, а останалите подбегват в кръг.

Вжрба. Чакайте. Пак нема да се пада верно. Трѣбваше да вземем едно буково клонче и като кжсаме листата, да наричаме имената си. На което име се свжршат листата, тя ще бжде с вжрзани очи.

Всички. Добре, добре. (Спират се).

Вжрба взема клонче и нарича. Случва се, че остава пак Койка.

Всички подтичват около Койка.

Малина. (Запева).

Свети Георги кон вжзседна,

Да обходи злачни ниви —

Коня яха — поля гледа —

Самодиви пжт му чинят.

Че го Срещна малка мома